

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור לתעתק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת
ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש יז חשון תשפב: הדלקת נרות: ירושלים: 5:23 תל-אביב: 5:38 חיפה: 5:29 מוצאי שבת: ירושלים: 6:35 תל-אביב: 6:37 חיפה: 6:36 ר"ת: 7:15

פרשת וירא

ביקור חולים

אצל חולים שאין להם מבקרים...

במשך תקופה מסויימת, נהג הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, לעקוף את דרכו הרגילה מבית הכנסת לביתו לאחר התפילה בשבת שחרית, כדי לבקר חולה כרוני.

פעם העיר לאדם שנתלווה אליו, כי מצוה זו חשובה באופן מיוחד, כיון שמטבע הדברים, אנשים החולים תקופה ממושכת נשכחים עם חלוף הזמן.

יום אחד, אדם שאושפז בבית החולים בניו יורק, נדהם והופתע לראות את רבי משה מבקר, אף שמעולם לא הכירו אישית. רבי משה נימק את פשר מעשהו, כי באותו יום נודע לו שיש יהודי זקן מאושפז, השרוי בלי אף מבקר. כאשר בא רבי משה לבקרו, החליט לערוך ביקור חולים גם אצל יתר המאושפזים האחרים.

רבי משה פיינשטיין

"הספיק לבקר אצלי פעמיים..."

כאשר אחד המתפללים בבית הכנסת בו התפלל הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, היה נעדר יום או יומיים מבית הכנסת, היה זה רבי שלמה זלמן אשר התעניין מיד ושאל אודותיו. אם שמע שהלה שוכב בבית חולים, לא השתהה אלא מיד נסע לבקרו.

פעם אירע, ויהודי מאיזור שכונת שערי חסד אושפז בבית החולים למשך מספר שבועות, לאחר שלקה בהתקף לב ל"ע. והנה שני אנשים ממתפללי אותו בית הכנסת שהחולה התפלל בו, קבעו ביניהם ללכת לבקרו, ואולם הדבר נדחה שוב ושוב, ולא איסתייע מילתא. ועדיין לא היה סיפק בידם לבקרו.

כעבור שבועות ספורים החלים החולה והופיע בשערי בית הכנסת. ניגש אליו אחד משני המתפללים הנ"ל במבוכה ובושת פנים, והתנצל על שלא הספיק לבוא לבקרו.

התריס החולה כלפיו: "הנך מתפלל עמי במשך כל השבוע, ולא היה לך זמן לבוא לבקרני, ואילו עם רבי שלמה זלמן אויערבאך התפללתי רק במנחה של שבת וכבר הספיק לבקר אצלי פעמיים..." [והוסיף באירוניה: כנראה שלרבי שלמה זלמן יש זמן מיותר, ואילו אתם עסוקים יותר הימנו...]

חינו ממתקים - ס"ה

מצווה לבקר את החולה ולסדר כל הדרוש לו!

נלמד מהפסוק: "וירא אליו ה' באלוני מומרא" (פרק יח-א)

וכתב רש"י: לבקר את החולה. אמר רבי חמא בן חנינה יום שלישי למילתו היה ובא הקב"ה ושאל בשלמו". אף אנו נלמד לבקר את החולה, וכפי שדרשו חז"ל בגמרא (ב"ק ק וב"מ ל): "את הדרך" - זו גמילות חסדים. "ולכו" - זו ביקור חולים. וכן דרשו בדומה לזה (סוטה יד) "אחרי ה' אלוקיכם תלכו" - להלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא ביקר חולים אף אתה בקר חולים.

מנין לחז"ל שבא הקב"ה לבקר את החולה הרי לא מוזכר זאת בפסוק! ומפרש המהר"ל זצ"ל (בספרו גור אריה) משום שנאמר "וירא אליו"... ולא מוזכר שדיבר עמו, ומכיון שלא הוזכר דיבור עמו הרי ראיה שבא לבקר את החולה. שכן לענין זה אין צורך בשום דיבור ואמירה אלא רק לבקר את החולה.

מצות ביקור חולים צריכה להעשות בדעת ובחכמה. לבחון תמיד שיהיה הביקור מועיל, מייטיב לחולה ומשמחו, ולא שיכבד עליו ויצערו, וכמו שכתב הגאון רבי חיים פלאג'י זצ"ל (בספרו תוכחת חיים - ויחי) בזה"ל:

"לפעמים מצטער החולה בבוא אליו אדם לבקרו, כי רוצה לאכול ולשתות דבר כלשהו, או רוצה לנטות ימין ושמאל, או לעשות צרכיו, והוא מצטער ומקפיד על האדם הבא אליו. כי כן הנכון והישר, להיות הבא לבקר את החולה נוהג בקלות ולא בכבידות שלא להכביד עליו, וכשנכנס לחולה יראה לפי הסברת פנים שעשה לו החולה כן ינהג עמו".

הגרא"א דסלר זצ"ל כתב (בספרו מכתב מאליהו ח"ד) שלוש תועלתיות בביקור חולים: א) להשיח דעת החולה מחוליו. ב) להנאותו בהתקרבות ובהבעת התענינות במצבו. ג) לברר אם יש אפשרות לעשות דבר-מה עבורו. וכל אלו נלמדים מביקורו של הקב"ה אצל אברהם בחוליו, ואפילו אם יודע מראש כל צרכי החולה, יעיין עוד שמא ימצא עוד צרכים שניזקק להם החולה.

וראיה לכך, עפ"י מה שלכאורה קשה על מה שכתב רש"י: "הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה... ולפי שראהו מצטער"... והלא הכל גלוי וידוע לפניו יתברך ומה שייך לומר אצלו "ראהו מצטער"!

אלא - כותב הרב דסלר - ללמדנו בא, שאין די בבירורים בצרכי החולה, שהרי הקב"ה ידע הכל ובכ"ז נאמר "ראהו" והרי זה כאילו הקב"ה, כביכול, הסתכל עוד וראהו מצטער.

עלון השבוע פרשת וירא הוקדש לעילוי נשמת
ר' שמואל עבי בן ר' חנוך מיכאל הלוי ז"ל

נלב"ע כג' מרחשון תשנ"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

מצוה להכניס אורחים לביתו ולספק להם אכילה שתיה ולינה?

נלמד מהפסוק: "ויאמר... אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך..." (פרק י"ח-ג)

למדו מכאן חז"ל: גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכניה. דכתיב "ויאמר... אם נא מצאתי... אל נא תעבור" (שבת קכז:).

נמצאנו למדים על מרוצת אברהם אבינו לקראת האורחים והפצרתו בהם להכנס לביתו. מה מבקש הכתוב ללמדינו בזה?

מבאר המגיד מדובנא (בספרו **אהל יעקב**), כי בא הכתוב ללמדינו אופן קיומה של מצות הכנסת אורחים בשלימות. ויובן עפ"י מה שיש לכאורה לתמוה: מצד אחד אמרו חז"ל (ביצה לב:): "כל המצפה על שולחן אחרים, עולם חשך בעדו". הוי אומר, שיש צער ובושה לאורח. ומאידך גיסא רואים אנו פעמים רבות את ההיפך, שאדם מרגיש מכובד כשמזמינים אותו להתארח, וכפי שמצינו בגמרא (חולין מד:): על רבי זירא שאמר שאם מזמינים אותו יקבל ההזמנה כי מתכבדים בו. וכי אין סתירה בין הדברים?

אלא הביאור הוא, שאכן ישנם שני מצבים שונים, שבאחד חש האורח ש"עולם חשך בעדו", ובשני מרגיש חשוב ומכובד: כאשר בעל הבית מקדים את פני האורח בשמחה ובהארת פנים, ומבקש - מתחנן בפניו, שיואיל נא לעשות עמו חסד ויכבד אותו לאכול על שולחנו, אזי יחוש האורח כבוד גדול. אך אם בעל הבית יעלים עיניו מן האורח ויראה כי אינו זקוק לו, עד כי האורח יצטרך לבא בעצמו ולבקש לסעוד על שולחנו, או-אז, אף שיזמינו בעל הבית על שולחנו, עולם חשך בעדו ומרגיש בזיון.

את זאת בא הכתוב להורות לנו, למען נלך בדרך הנהגתו הטובה של אברהם אבינו, לחזר אחר האורח ולבקשו להתארח, באופן שיחוש שהוא העושה טובה לבעל הבית, וכעין שאמרו חז"ל (במדרש רות) "יותר ממה שהבעה"ב עושה עם העני, העני עושה עם בעה"ב". [וכמו שאמרה רות לנעמי: "שם האיש אשר עשיתי עמו היום" ולא אמרה "אשר עשה עמי"].

מטעם זה שילם הקב"ה לבניו של אברהם על הטובה שעשה עם האורחים, עשרת מונים, כדברי חז"ל (במד"ר): על מה שאמר "יוקח נא מעט מים" וכו' ועל מה שאמר "והשענו תחת העץ" פרע להם הקב"ה מן במדבר וסוכות בארץ. ועל מה שאמר "ואקחה פת לחם" המטיר להם לחם מן השמים במדבר ו"ארץ חטה ושעורה" בישוב. על מה שרץ אל הבקר, פרע הקב"ה לבניו "ויגזו שלום מן היס" במדבר. ו"מקנה רב היה לבני ראובן" וגו' בישוב. וכל כך למה? משום, שכאמור, יותר ממה שבעה"ב עושה עם העני, העני עושה עם בעה"ב.

"אתה האורח שלנו"

ביתו של הגה"צ רבי הירש פאלי זצ"ל (משגיח דישיבת חברון) היה משמש תמיד מען ל"הכנסת אורחים". בשבתות כמו בימות החול, כאשר כל עבודת קודש זו נעשית בפנים מאירות ובלב שופע, מתוך אהבה גלויה לברייתו של מקום.

העיד אחד השכנים: כאשר אשתי היתה יולדת ושהתה בבית החולים בשבת, הופיעה הרבנית פאלי בפתח ביתנו ובפשטות טבעית ונחרצת אמרה קצרות: "אתה האורח שלנו בשבת עם כל הילדים!" המשפט הנחרץ הזה, לא הותיר אחריו אפשרות סירוב בשום צד שהוא.

"אבל לא זו בלבד. כדי שאשתי לא תשהה לבדה בבית החולים כל יום השבת, הלכה הרבנית רגלית לבקרה בבית החולים, חרף זקנותה, כאשר כבר כמעט מלאו לה שמונים שנה".

ר' הירש

ליזוי לאורחים

מצוה ללוות את האורחים לדרכם!

נלמד מהפסוק: "ואברהם הלך עמם לשלחם..." (פרק י"ח-טז)

ופירש רש"י: ללוותם כסבור אורחים הם. וכתב הרמב"ם (פרק יד מהל' אבל ה,ג) "כופין ללויה כדך שכופין לצדקה. ובית דין היו מתקנים שולחן ללוות אדם העובר ממקום למקום. ואם נתעצלו בדבר זה מעלה עליהם כאילו שפכו דמים..

ידועים ב' טעמים לליווי אורחים: א) ללוותם כדי להראותם הדרך שלא יטעו בה. ב) לכבדם בכך שמראים להם כי קשה פרידתם על המארח. וזהו חסד שהוא חלק ממצות הכנסת אורחים.

והביא הגר"מ שטרנבוך שליט"א (בספרו **טעם ודעת** - וירא) כי לדעת החזון איש הרי שבזמן הזה אין חובת לוויה כל כך, כיון שברחוב או ברכב מצויים אנשים והם נחשבים כמלווים לאדם.

ואולם, הגה"צ רש"י רבינוביץ זצ"ל החמיר מאד בזה ודעתו שיש בלויה גם מכבוד האורח, והוא בגדר מצות גמילות חסד ששייך תמיד.

ואומנם יש להבין: מדוע החמירו חז"ל לדמות את המתעצל מללוות שהוא כאילו שופך דמים? ביאר **המהר"ל ז"ל** (בסוטה מו:): שבליוי מראה שהיוצא לדרך הוא חלק מהכלל, ואז אין למזיקין שליטה עליו, אך כשנותר ללא לוויה הופקע ממנו כח זה, ולכן נחשב כאילו שפכו דמו.

"אין לנו לכבדו אלא במצות לוויה..."

הגאון רבי יוסף חריף זצ"ל רב באונגריין, ביקר פעם אצל כ"ק **האדמו"ר רבי שלום מבעלז** זצ"ל. כאשר הלך לדרכו, ליווהו הרבי עד לרחובה של עיר, אמר לו רבי יוסף: "אל נא יטריח עצמו ללוותינו..."

החזיר לו הרבי מבעלז: מוצאים אנו כי אברהם ויצחק קיימו הכנסת אורחים באכילה, שתיה ולינה, אבל יעקב שלא היה לו אלא רק את מקלו ("כי במקלי עברתי את הירדן הזה") לא קיים אלא רק לוויה. זהו פירוש הפסוק "כי יעקב בחר לו י-ה" - אותיה לוויה.

אנו - הפטיר הרבי - אין לנו במה לכבד את כבוד הרב אלא רק במצות לוויה, למה יפריע אותי מלקיימה.

אמירה יפה

"לכל הפחות לקיים מצות לוויה..."

כאשר שהה **הגר"י סולובייצ'יק זצ"ל** בציריך לצורך בריאותו, נסע **רבה של לוגאנו, הגאון רבי שלמה פרידמן זצ"ל** לבקרו. כאשר הגיע, עמד **הגר"י** בעיצומה של תפלה מנחה, כשהוא מעוטר בטלית ותפילין.

אמר בעל האכסניה לרבה של לוגאנו כי הוא מצטער מאוד אך נקבע להגר"י תור אצל פרופסור חשוב מאוד, ואי אפשר לאחר את התור. לכן אי אפשר לבקר עתה את **הגר"י**.

החל רבה של לוגאנו לרדת ולצאת מן הבית. אך לפתע רץ **הגר"י** אל מעלה המדרגות כשהוא קורא: "לוגאנו רב, אני רוצה לכל הפחות לקיים עמכם מצות לוויה... לארח אתכם איני יכול, שכן נקבע עבורי תור אצל רופא חשוב, אולם לכל הפחות הנני רוצה לקיים עמכם מצות לוויה..."

עובדות לבית בריסק

להטיב לזולת ולגמול חסד עמו בכל עת ובכל מצב !

נלמד מהפסוק: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו..." (פרק יח-יט)

ואמרו חז"ל: שלשה סימנים יש באומה זו [ישראל] רחמנים ביישנין וגומלי חסדים... גומלי חסדים דכתיב: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו... לעשות צדקה ומשפט" (יבמות עט.)

כתב הגאון רבי אליהו הכהן מאיזמיר זצ"ל (בספרו שבט מוסר - פרק ל): "כדי שיתחזק האדם בדרכי הצדקה והחסד, ישים לנגד עיניו, שהקב"ה מקור הצדקות והחסדים, ותמיד בלי הפסק רגע, עושה צדקה וחסד בעולמו עם הכלל ועם הפרט, וכיון שכן, כאשר יזמין ביד האדם לעשות צדקה וחסד, נמצא שהקב"ה עושהו שלוחו, והשליח כמשלח, כדברי חז"ל (קידושין מא:): "שלוחו של אדם כמותו".

"ואם כן כמה שמחה צריך שיקח האדם בעצמו, וכמה השתדלות וזריזות נמרץ לעשותו, כיון שנעשה שליח של בוראו, וכמה מהכבוד והמעלה יגיע לו מעליונים ותחתונים לכבודו ולנשאו, ונמצא מכובד הוא מעליונים ותחתונים".

באחת משיחותיו לפני תלמידיו, אמר הגאון רבי ראובן גרוזובסקי זצ"ל את הדברים הבאים: "חיוב האדם להדבק בדרכי הקב"ה כפי שנאמר "והלכת בדרכיו" הוא באופן זה, כמו שדרכו של הקב"ה שהוא עושה חסד חנינם וחסדו בכל רגע ורגע, כך מחוייב האדם לעסוק תמיד בטובתו של חברו. וכשם שבשור המועד, מה קובע את ה"דרך" של השור להיות מועד להזיק או לשנות טבעו? ע"י שחוזר על הנהגתו ג' פעמים, כך בהטבה עם הזולת! כאשר מפסיק האדם מלהטיב עם זולתו ג' פעמים בזה אחר זה, הוא כבר לא ב"דרך" של הקב"ה ואינו מקיים "והלכת בדרכיו".

לדעת הגרי"ש אלישיב זצ"ל, ישנם שני סוגי חסדים בעולם: ישנו חסד הקשור לתורה כמו שאמרו חז"ל (סוטה י:): "תורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים..." על חסד זה נאמר: "עולם חסד יבנה" (תהלים סט-ג), ויש חסד שאינו קשור לתורה. חסד כזה הוא מזויף עליו נאמר "חסד לאומים חטאת" (משלי יד-לב)

ביסוד זה מבאר הרב אלישיב את דברי חז"ל (מד"ר בראשית ח-ה): בשעה שבא הקב"ה לבראות את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות חבורות, מהם אומרים "לא יברא", ומהם אומרים "יברא", הוא שנאמר "חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו". חסד אומר "יברא" לפי שהוא גומל חסדים, ואמת אומרת "אל יברא" לפי שכולו שקרים..."

ולכאורה צריך להבין מה טוענת האמת, הרי מדת החסד כדאית היא בעולם שכן "עולם חסד יבנה" ואם כן, מה תשובה היא זו שכולו שקרים, הרי גם אם העולם כולו שקר מכל מקום החסד ישנו בעולם!!

אלא טענתה של האמת היא - אומר הרב אלישיב - שאם לחסד אין קשר עם האמת נמצא שהחסד מזויף מעיקרו והוא כמו "חסד לאומים חטאת" ו"כל חסדו כציץ השדה" (ישעיה מ-ו) ותוצאותיו הוא שפעם מתאכזר על רחמנים ופעם מראה רחמנות על אכזרים ולכן "אמת אומר אל יברא שכולו שקרים" - גם החסד שלו הוא שקר. אין זה חסד שעל ידו נבנה העולם.

רק כאשר "חסד ואמת נפגשים". כשמקודם נוצר עמוד התורה ורק אחר כך הגמילות חסד, וחסד ואמת נפגשים יחד. רק זה חסד שעליו נאמר "עולם חסד יבנה".

לגמול טוב עם הכל...

הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל שפע מילדותו אהבה לכל אדם, משאת נפשו היתה לעזור לזולת בקנה מדה גדול ובהקף רחב. כל הימים היה חושב מחשבות ומטכס עצות, כיצד לגמול טוב עם יצורי תבל ולגרום נחת רוח לבריות.

מכאן מפעלי החסד הגדולים שלו במגיפת החולירא בויילנא, אשר הסתכן ומסר נפשו עליהם. מכאן עסקנותו המקיפה לעזור לעם בסבלותיו.

את כל חייו הקדיש למען הכלל. הוא הסתלק מכל דרישות פרטיות ולא ידע כל דאגה וכל שאיפה, זולת דאגתו ושאירתו של העם. לא היה דבר אשר עמד לו בדרך דאגתו ושאירתו זו. הוא הפקיר את הכל למען אותה המטרה.

עוד בימי נעוריו בסלנט, ניכרה בו דאגתו העמוקה לזולת. הוא היה יושב בעלית בית ולומד תורה, ואת מזונותיו היו שולחים לו מבית חותנו ע"י אחי אשתו - נער צעיר לימים. בבוקר היה רגיל להביא לו עוגות וקפה.

פעם לחש רבי ישראל באוזני הנער, כי בבית המדרש יושבים עניים זקנים שקשה להם הלעיסה, ויש למסור להם את העוגות, ואילו הוא יכול להסתפק בפת רגילה. הוא הבין שבני ביתו לא ישמחו לזה, על כן התנה עם הנער שלא יגלה לאיש את הדבר. ומאז, היה נוהג במשך שנים רבות, למסור יום יום את עוגותו לעניים הזקנים, והוא היה ניזון בלחם שחור.

תנה"מ

ותורת חסד על לשונו...

פעם נכנס תלמיד אצל הגאון **רבי יהודה צדקה זצ"ל**, ובדיוק באותו רגע עמד לצאת מביתו להתייעצות דחופה בענין ציבורי חשוב, או לשאת דברו בכנס המונים, אולם כדרכו בקודש, קיבל את התלמיד שבא, בחביבות גדולה, כשהוא מנסה לקרוא מארשת פניו מה הביא אותו אליו.

הלה, אחד מפרחי תורה, רק רצה לשטוח בפני ראש הישיבה חידוש מסויים שנתחדש לו בסוגיא. והנה לא חלף אלא רגע קט מבואו, ומיד כבר צללו שניהם במים עמוקים. פלפולא דאורייתא, מתוך חדותא דשמעתא. ראש הישיבה מקשיב ומתבונן, חושב, מעיר ומאיר בעדינות כהרגלו כבדרך אגב, במתיקות, בניחותא, התלמיד מתמלא שמחה בלבו: "ברוך השם, הגעתי בזמן מוצלח. השעה אינה דוחקת לראש הישיבה..."

והנה בדיוק ברגע שהרהור זה חלף במחשבתו, נשמעו פתאום נקישות בבלת הדירה. מישהו נכנס וקורא לראש הישיבה שהרכב מוכן ליציאה אל היעד... מתברר, שהוא עומד לנאום בעוד רגעים ספורים - כפי שתוכנן מראש - בפני קהל אלפים שהתאסף לעצרת ב"בניני האומה". הדבר לא הפריע לו כלל לשקוע בנתיים ראשו ורובו בפלפול שהשמיע התלמיד באוזניו...

וזאת ליהודה

חסד בכל זמן ובכל מצב...

בליל חתונת בנו יצא הגאון **רבי משה סולוביצ'יק זצ"ל** (מצרידן) הוא ומשפחתו עם פמלית החתן אל אולם השמחה. עוד הם יוצאים והטלפון מצלצל. מהעבר השני היה יהודי שלא ידע כלל מענין החתונה, וביקש את רבי משה כדי שיתן לו עצה. כל בני הבית והמלווים הבינו שרבי משה יפטר מיד בדברים קצרים, שהרי הזמן קצר ודוחק.

ואולם לתדהמתם, נכנס רבי משה עמו בדברים, בישוב הדעת בכובד ראש כאילו כל הזמן שבעולם עומד לרשותו, בעוד הכל ממתנינים בחוץ בקוצר רוח.

לאחר כרבע שעה, נשמע קולו של רבי משה האומר: "עד כאן בנוגע לדברים הדחופים. ובאשר להמשך, יסלח נא מר, כי יש לי איזו חתונה עתה... ולא פירש חתונה של מי הוא כדי שלא להביכו ועלי להגיע לשם, יואיל נא להתקשר אלי שוב בשעה שתים אחת חצות..."

והאיש משה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

עצה פיננסית לחיים!

לאחר חזרתו ללונדון קבע פגישה עם המתחרים. הם הגיעו למקום חדורי רוח-קרב אך נדהמו לשמוע ממנו במפורש שהוא סוגר את המרפאה. בחושיהם המחוודים הגיעו למסקנה: היהודי הממולח מכין להם מארב-מתוכנן! הרי לא ייתכן שלפתע-פתאום הוא החליט לוותר! ועוד ככה, בלי שום תנאים מוקדמים! אין זאת אלא שהוא פועל בערמומיות. רק צריך לנסות להבין מה הוא מתכנן, על מנת להקדים אותו בצעד אחד.

היהודי ידע שהצעד שלו לא נשמע הגיוני (על הכבוד הוא כבר וויתר...) והוא פשוט סיפר להם שמדובר בעצה שקיבל מרבו. התעניינו אודות הרב ובכך הגיעה הפגישה לסיומה.

הטלפון הבא שלהם היה לשגרירות האנגלית בישראל. האם שמעתם על הרב הזה? ומה יש לכם לומר אודותיו? האינפורמציה שהעביר להם האיש השגרירות אמרה שמדובר ברב חכם ושקול - "אפשר לסמוך עליו".

הם תהו כיצד להתקדם הלאה עם הפרשייה, והוא היא כבר בעצם מאחוריהם? אחד השותפים ברשת החליט שחייבים לוודאות באופן ישיר האם לא מדובר במזימה. הוא עלה על המטוס הראשון ובירר מתי ניתן להיכנס לחזון איש 5.

הוא הזכיר את המקרה ושאל בפשטות: 'מה הייתה הכוונה בעצה שניתנה ליהודי? מי ישלם לו את ההפסדים? כיצד נדע שהוא לא מתכנן לו משהו, או חושב להרוויח על חשבוננו?'

הרב השיב בפשטות שאת ההפסדים ישיב לו אלוקים. ומהי 'המזימה'? אין מזימה, פשוט היה מוטל עליו לוותר כי המרפאה שלכם במקום קדמה למרפאה שלו.

אז איך בכל-זאת יכוסו ההפסדים שלו?
'מִוֹתֵר לֹא מִפְסִידִים...'

ואז חשף האיש שגם הוא רוצה להתייעץ: 'ברגע שהציבור ישמע שהמרפאה החדשה נסגרה, יפגעו יחסי-הציבור שלנו. אף אחד לא יאמין שהוא עצמו החליט לוותר ולסגור. מה אנחנו יכולים לעשות בנדון?'

הרב הרהר מעט והשיב בשאלה: 'יש לכם מרפאה במנצ'סטר?'
'לא.'

'אז תיקחו את המתחרה בתור שותף והוא ינהל את הסניף של מנצ'סטר!'

וכך הווה. בתוך כחודשיים כבר הוקם הסניף החדש אותו מנהל בחכמה ובתבונה מיועדנו היהודי. כן, 'מִוֹתֵר לֹא מִפְסִידִים...' (השמה בחלקו)

"ברוכים הבאים למרפאת..." היחס המכבד שנתנה המרפאה החדשה בלונדון, לצד מקצועיות גבוהה ומחיר נמוך, גררו אחריהם המוני לקוחות.

באזור פעלה מרפאה מוצלחת אחרת, שהבחינה אט-אט כיצד לקוחותיה עוזבים אותה לטובת המקום החדש. המרפאה הוותיקה השתייכה לרשת גדולה שפעילה באנגליה, והנהלת הרשת הניחה את המרפאה המתחרה החדשה "על הכוונת".

זה התחיל במסר תקיף וחד-משמעי ליהודי - מנהל המרפאה החדשה - שעליו לסגור. והמשיך בתביעה משפטית שְׁלֵוֹתָה בהשמצות בתקשורת. היהודי לא חשב לוותר להם, והוא חישב את צעדיו בתבונה.

אך לפתע, ללא כל הקדמה, הגיעה ממנו שיחת טלפון בה הוא מבשר לכל עובדיו על סגירה מיידית של המרפאה החדשה. הם היו בהלם. כל אחד מהם שמח בקריירה החדשה וחשב להתקדם הלאה, הלוא ההצלחה האירה פנים למרפאה! ובכלל; מה יהיה עם ההשקעה הכספית שהבעלים השקיע במקום החדש, והפיצויים שהוא יצטרך לשלם למפוטרים!

והוא אפילו לא שהה באנגליה באותה שעה. הוא התקשר אליהם מחו"ל והודיע על ההחלטה.
מוזר.

חלף זמן והעניינים התבהרו.

כאשר גברו ההתקפות עליו, החליט הַיָּם שהקים את המרפאה החדשה, להתייעץ עם מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל אשר שאל אותו: מדוע שלא תצטרף כשותף אל המתחרים שלך? האיש ענה שהם לא צריכים אותו, כי יש להם כבר מרפאה באזור. שקל רב-אהרן-לייב את הצדדים ואמר: 'אז תסגור את המרפאה החדשה.'

ב-ו-ם!

ומה עם ההשקעה הכספית של העבר? ומה עם מקור הכנסה בעתיד? ומה עם הכבוד וְהַאָגוֹ שִׁפְגְּעוּ קשות...?
'מִוֹתֵר לֹא מִפְסִידִים.' 'מִוֹתֵר לֹא מִפְסִידִים.'

-אבל כולם יצחקו ממנו! עד עכשיו אני נלחם בכל כוחי להפעלת המרפאה ולהצלחתה ופתאום להיכנע ככה?'

'נו, ומה תפסיד קצת כבוד?! אתה אדם-צעיר שצריך כסף ופרנסה ולא כבוד!'

האיש נכנע והודיע שעם חזרתו ללונדון יסגור את המרפאה, וזהו.
'תסגור עכשיו, תתקשר...'

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?
ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il